

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-100156-2/ČJ-2018-800040-INFZ

V Praze dne 2. října 2018

Počet výtisků: 1

Výtisk č.: 1

Počet listů: 1 (oboustranně)

žadatel

E-mailem

SDĚLENÍ

ve věci žádosti o poskytnutí informací

Organizační složka státu, bezpečnostní sbor a správní úřad Vězeňská služba České republiky, organizační jednotka Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, subjekt povinný ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“) poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti („povinný subjekt“), přijal dne 24. září 2018 prostřednictvím elektronické podatelny podání, jež řádně zaevidoval pod čj. VS-100156-1/ČJ-2018-800040-INFZ. Jednalo se o žádost o poskytnutí údajů a informací, týkající se nakládání s prostorem bývalého vojenského letiště Všechnov. Podání učinil, nar., e-mail adresa („žadatel“).

Povinnému subjektu byly adresovány dotazy v tomto znění:

- „1) Jaké je přesné znění smlouvy ohledně pronájmu letiště Všechnov mezi Vězeňskou službou České republiky a Ladislavem Semetkovským, respektive firmou Primoco UAV, včetně míry finančního plnění, datem nabytí právní moci smlouvy a jakýchkoli dalších zavazujících podmínek pronájmu, které se ke smlouvě vážou a které se jedna ze stran zavazuje plnit?
- 2) Jakým způsobem byla smlouva dojednána, to značí, byl nájemce vybrán, jakým způsobem došlo k odhadu ceny a stanovení smluvních podmínek?
- 3) Došlo-li k nějaké dražbě, výběrovému řízení, nebo jiné formě možnosti širší veřejnosti projevit o pronájem zájem kromě firmy Primoco UAV.
- 4) Z jakého důvodu se Vězeňská služba České republiky se rozhodla poskytovat pronájem letiště Všechnov?“.

I.

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky jako orgán prvního stupně po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k přesvědčení, že jsou dány podmínky k poskytnutí informace ve smyslu právní úpravy podle ustanovení § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Z právní úpravy podle § 6 odst. 1 a odst. 2 vyplývá: „Pokud žádost o poskytnutí informace

směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází... Pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne; to neplatí, pokud byla žádost o poskytnutí informace podána elektronicky, a pokud je požadovaná informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a žadateli byl sdělen odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.“.

Informace se poskytuje odkazem na již zveřejněná data a informace. Jedná o odpovědi jiným žadatelům, rovněž se blíže zajímajícím o užívání a budoucí užití prostor bývalého vojenského letiště Všechnov.

Údaje jsou nepřetržitě dostupné na <<https://www.vscr.cz/informacni-servis/svobodny-pristup-k-informacim/poskytovani-informaci/>>. Rozumí se tímto „Poskytnutí informace (čj. VS-76146-5/ČJ-2018-800040-INFZ) a Poskytnutí informace (čj. VS-76148-4/ČJ-2018-800040-INFZ) ve věci letiště Všechnov.“

II.

Na závěr „Sdělení ve věci žádosti o poskytnutí informace“ povinný subjekt také (především k bodu 4. žádosti) připojuje, že podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“.

Právo na informace tedy není „bezbřehé“, poněvadž zákonodárce jejich poskytování omezil. I Sledoval tím z ústavního hlediska legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření nových informací, k jejichž tvorbě nebo evidenci nejsou jinak povinny. A jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 17. června 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, nebo ze dne 19. října 2011, čj. 1 As 107/2011 - 70: „§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat podle jeho (z ústavního hlediska legitimního) účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, jíž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.“.

Jaroslav Bauer
z pov. ředitel odboru správního
Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky
v z. Mgr. Alice Hladíková

Za správnost: JUDr. Miroslav Bělecký